

твърдѣ много съдѣйствувало за изселване и движение на сръдно-вѣковното население. Споредъ Душановия законикъ, селото, въ което би се намѣрилъ златарь, се наказвало съ изселване на населението и конфискуване на имота му.⁸⁹ Старото бългaрско селско население въ изселването си не сръщало особено голѣми мъжнотии и въ своето домакинство, защото то било твърдѣ скромно и ограничено. Селскитѣ къщи били градени съ плетъ и покрити съ слама или изкопани въ земята, и затова тѣ лесно се мѣстили и изново се съграждали.⁹⁰ Днешнитѣ градски къщи въ старо врѣме били се наричали палати. Домашнитѣ сѣдове и изобщо мобилитѣ на селскитѣ къщи по количество и качество ще да сж били много по-скромни и по-дребни и отъ ония на днешнитѣ каракачани власи, та много лесно се прѣнасяли отъ едно мѣсто на друго. Голѣмото движение на старото бългaрско селско население се установява и отъ многото селища, за които се говори въ старитѣ бългaрски и сръбски хрисовули, особено пѣкъ въ тритѣ Трѣскавски.⁹⁰ Старото бългaрско земледѣлческо население отъ своята икономична и имуществена самостоятелностъ се лишавало не само чрѣзъ доброволното си заселване на църковнитѣ и болярски имоти, но и насилствено. Боляритѣ често, като злоупотрѣбвали съ положението си на държавни чиновници, и чрѣзъ подкупи, насилия и разни други начини и влияния незаконно завладявали цѣли села, на които слѣдъ тридесетгодишно владѣние ставали пълни собственици. За отстранение на подобни злоупотрѣбения съ безсилното селско население императоръ Романъ Лакапенъ заедно съ двамата си съуправители, Константинъ и Ни-

⁸⁹ Законик Ст. Душана, чл. 169.

⁹⁰ Шишмановъ д-ръ Ив. Д. Стари пѣтувания, Мсб. IV. 430, 434 481.

„Милетичъ д-ръ Л. Стари пѣтувания, Мсб. VI, 122, 146.

⁹⁰ Гласник, XI, 130. XIII, 366. XII, 358.